

РЕШЕНИЕ

№ 388

гр. гр. Добрич, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20223200500541 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба вх.№6967/27.04.2022г. от В. П. Ч., ЕГН *****, гр.Д., и въззивна жалба вх.№7791/11.05.2022г. от С. Д. Д., ЕГН *****, село В., С. община, ул.,***, чрез пълномощник адв. Н. Т.-САК, двете срещу решение №280/07.04.2022г.по гр.д.№1474/2021г.на РС-Добрич, с което се ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, че В. П. Ч. и С. Д. Д., в качеството им на съдлъжници ДЪЛЖАТ СОЛИДАРНО на кредитора “БАНКА ДСК” АД – гр. София, със седалище и адрес на управление: гр. София, община Оборище, ул.” Московска” №19, с ЕИК 121830616 , сумата от 10 000 /десет хиляди/ евро, /с легова равностойност 19558.30 лв./, съставляващи част от неиздължена главница в общ размер на 176310.03 евро към 22.12.2020г. по договор за кредит за закупуване на дълготрайни материални активи №6/30.10.2006г., изменен и допълнен с Допълнително споразумение №1/15.11.2006г., Допълнително споразумение №2/21.11.2006г., Допълнително споразумение №3/14.11.2011г., Допълнително споразумение №4/25.10.2012г. и Допълнително споразумение №5/25.03.2014г., сключени между кредитополучателя „Делфи Прим” АД и кредитора „Сосиете Женерал

Експресбанк” АД /чиито правопреемник е “БАНКА ДСК” АД/, ведно със законната лихва върху главницата от 10000 евро, считано от датата на подаване на заявлението – 22.12.2020г. до окончателното му изплащане на задължението, за което е издадена заповед № 260739 от 23.12.2020 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и разпореждане № 260276/11.01.2021 г. по чл. 247 от ГПК, и двете постановени по ч. гр. дело № 3765/2020 г. на ДРС.

В. П. Ч. намира решението за неправилност и незаконосъобразно поради неправилна преценка от страна на съда относно редовността на счетоводните книги на банката-ищец. Представеното извлечение от счетоводните книги освен, че не представлявало редовен документ, не удостоверявало ликвидността и изискуемостта на заявеното от заявителя вземане. Неправилно районния съд счел, че вземането срещу него не е погасено по давност. Изискуемостта настъпила на ***г. с решението за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника „Делфи прим“ АД. Банката предявила вземането си срещу длъжника в производството по несъстоятелност на 07.08.2015г. и то било прието. С предявяване на вземането на датата 07.08.2015г. банката упражнила правата си за предсрочна изискуемост на вземането. От 30.05.2014г.-датата на последното плащане по кредита, до декември 2020г. банката не била предприемала никакви действия спрямо него . Неправилно и незаконосъобразно било да се приема, че спрямо него падежът на задължението е на последната дата, на която е следвало да бъде погасено-30.03.2016г., а за длъжника е по-ранна дата . Не бил изследван изобщо въпроса на коя дата длъжника е получил уведомление за обявяване на предсрочна изискуемост с изх.№RV-3798-07/22.04.2015г. Съдът противоречиво мотивирал клаузите за създаване на задължение. Кредита бил усвоен от „Делфи прим“ АД .Лицата вписани като съдлъжници не са получили нищо от кредита, те изпълнявали ролята на поръчители. Иска отмяна на решението.

С. Д. Д. намира решението за необосновано поради погрешни правни и фактически изводи относно предсрочната изискуемост, уведомление за което било отправено от банката до нея на 22.04.2015г. с писмо с обратна разписка, получено лично от нея на адреса , а който живее. Обратната разписка с отбелязаната дата на връчване е върната на Банката, в чиято тежест при направено от нейна страна възражение за погасителна давност било да установи датата на връчване на уведомлението. След като такова доказване не

било проведено следвало да се приеме, че писмото е достигнало до нея най-рано на датата на изготвяне- 22.04.2015г., от която неплатения остатък по кредита се считал за предсочно изискуем, а не от датата 30.03.2016г. Изложени са и доводи за постановяване на решението по нередовна искова-не било ясно претендираната сума от кои непогасени вноски е формирана; не били събрани доказателства, че дългът не е погасен в производството по несъстоятелност, а се разчитало на твърденията на банката; не било взето предвид извършеното плащане от другия ответник по изпълнителния лист от 15 830.48лева. Иска отмяна на решението и отхвърляне на иска.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор по жалбите е подаден от насрещната страна - "БАНКА ДСК" АД – гр. София, с доводи за неоснователност и на двете жалби.. Неоснователно счита твърденията за погасяване по давност на вземанията на банка спрямо двамата, които счита да са се задължили в качеството си на съдлъжници по смисъла на чл.101 и сл.от ЗЗД, при което поели самостоятелно задължение спрямо кредитора. Изискуемостта на вземанията по отношение на всеки от тях настъпвала самостоятелно, към датата на подаване на заявление срещу тях-21.12.2020г. 5-годишния давностен срок не бил изтекъл. Банката не се била позовала на предсрочна изискуемост.До приключване на съдебното дирене в първата инстанция ответникът Ч. не е възразявал относно настъпила предсрочна изискуемост спрямо него, а възраженията на ответницата Д. е недоказано. В нейна доказателствена тежест било установяването, че вземането спрямо нея е обявено за предсрочно изискуемо както и точния момент на настъпване на това обстоятелство. Решението счита за правилно, съобразено и с ТР№4/18.06.2014 по т.д.№4/2013г.на ОГТК на ВКС относно събраната в хода на принудителното изпълнение сума, и иска потвърждаването му

Жалбите са депозириани в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, с начало за въззивника В. П. Ч. датата 13.04.2022г., а за въззивника С. Д. Д. датата 27.04.2022г.,когато решението им е връчено, съобразени са с изискванията на чл.260-261 от ГПК/след отстраняване на нередовности във връзка с внасянето на дължимата държавна такса/.

Добричкият окръжен съд разглежда съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери

обжалваното решение и основателността на иска, като приема за установено следното:

Гр.д.№1474/2021г. на РС-Добрич е образувано по искова молба вх. №2464/13.05.2021г. от “БАНКА ДСК” АД със седалище и адрес на управление: гр. София, община Оборище, ул.” Московска” №19, с ЕИК 121830616,представявано от изпълнителните директори Д.Н.-И. и Б.Ф.С., с която срещу В. П. Ч., ЕГН *****, гр.Д., и С. Д. Д., ЕГН *****, с. В., С. община, ул. „***, е предявен положителен установителен иск за установяване съществуването на парично вземане на ищеца в размер на общата сума от 10 000 /десет хиляди/ евро, /с левова равностойност 19558.30 лв./, съставляващи част от неиздължена главница от 176310.03 евро към датата 22.12.2020г. по договор за кредит за закупуване на дълготрайни материални активи №6/30.10.2006г., изменен и допълнен с Допълнително споразумение №1/15.11.2006г., Допълнително споразумение №2/21.11.2006г., Допълнително споразумение №3/14.11.2011г., Допълнително споразумение №4/25.10.2012г. и Допълнително споразумение №5/25.03.2014г., сключен между кредитополучателя „Делфи Прим” АД и кредитора „Сосиете Женерал Експресбанк” АД /чиито правопреемник е “БАНКА ДСК” АД/, ведно със законната лихва върху сумата от 10000 евро, считано от датата на подаване на заявлението – 22.12.2020г., до окончателното изплащане , за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК № 260739 от 23.12.2020 г. по ч. гр. дело № 3765/2020 г. Добричкият районен съд

Обосноваващи възникването на претендираното вземане обстоятелства, изложени в исковата молба се свеждат, до твърдения за иницирано заповедно производство по ч. гр. дело № 3765/2020 г. Добричкият районен съд, приключило с издаване в полза на заявителя-ищец на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК, произтичащо от облигационни отношения , породени от договор за кредит за закупуване на дълготрайни материални активи №6/30.10.2006г., изменен и допълнен с общо 5бр.допълнителни споразумения-Допълнително споразумение №1/15.11.2006г., Допълнително споразумение №2/21.11.2006г., Допълнително споразумение №3/14.11.2011г., Допълнително споразумение №4/25.10.2012г. и Допълнително споразумение №5/25.03.2014г., сключен между кредитополучателя „Делфи Прим” АД и кредитора „Сосиете Женерал

Експресбанк” АД /чиито правопреемник е “БАНКА ДСК” АД/, за сумата от 810 000евро за срок от 120месеца, т.е. до 30.03.2016г.

При условията на същия договор, задължение за солидарна отговорност за задължението на дружеството кредитополучател за погасяване на кредита поели С. Д. Д., П.О.М., Д.Б.Т. и В. П. Ч.. Кредитополучателят и съдлъжниците не били изпълнили задължението за връщане на кредита към датата на падежа. След като падежът на договора за кредит настъпил на 30.03.2016г. задълженията на физическите лица-съдлъжници станали изискуеми в пълен размер. На ***г. било вписано решение №130/14.07.2015г. по т.д.№123/2015г. за откриване на производство по несъстоятелност на дружеството-кредитополучател. На 07.08.2015г. били предявени на синдика вземанията на банката-кредитор и включени в приетия списък. С решение от 11.05.2017г. по т.д.№123/2015г. дружеството кредитополучател било обявено в несъстоятелност. Към датата на подаване на исковата молба не било извършено осребряване на активи и няма изготвени сметки за разпределение. Банката предприела действия по принудително събиране на вземанията срещу солидарните длъжници като се снабдила със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК № 260739 от 23.12.2020 г. по ч. гр. дело № 3765/2020 г. Добричкият районен съд и изпълнителен лист за част от главницата, а именно сумата от 10 000евро. Въз основа на изпълнителния лист било образувано изп.д.№20218100400151 на ЧСИ Н.Н.. В резултат на извършени изпълнителни действия била събрана част от сумата като на банката на 19.03.2021г. са преведени 14 577.51лева, на 21.03.2021г. – 1 252.97лева. Тъй като в срока по чл. 414, ал. 1 от ГПК длъжниците В. П. Ч. и С. Д. Д. възразили писмено срещу издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК, с разпореждане от 02.04.2021 г. съдът указал на банката-заявител, че може да предяви иски относно вземанията си срещу възразилите длъжници в едномесечен срок, което право и банката упражнила в срок.

В писмения отговор по исковата молба, подаден в срока по чл. 131 ,ал.1 от ГПК, ответниците са противопоставили възражение, че искът е погасен по давност при липсата на категоричност и у двамата относно началния момент за всеки от тях на погасителния давностен срок с безспорна между страните продължителност от 5 години.

Според ответника В. П. Ч. в резултат на откриване на производство по несъстоятелност по отношение на дружеството-кредитополучател, което станало на ***г., на същът дата и по отношение на него настъпил падежът на задължението за погасяване на кредита. Банката предявила вземането си срещу несъстоятелния кредитополучател на 07.08.2015г., но срещу съдлъжниците-поръчители не предприела никакви действия, по отношение на тях давностния срок не е спирал да тече и е изтекъл и към момента на подаване на заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение спрямо него и съдлъжниците-поръчители вземането на банката било погасено по давност. Несъстоятелно и невярно било твърдението, че падежът настъпил спрямо длъжника-кредитополучател, но не е настъпил спрямо съдлъжниците. Позовава се и на неравноправност по отношение на него на клаузи на договора за кредит, за прилагане спрямо него на правилата за поръчителство, не бил встъпил като съдлъжник, не бил получил нито стотинка от кредита. Твърди и неправилно да е изчислен размерът на вземането, тъй като дружеството-кредитополучател спряло плащанията на 30.05.2014г. или 5 дни след подписване на анекса от 25.05.2014г., в който било записано, че дългът остава в размера на главницата от 194 782.97евро. Към анекса бил приложен погасителен плана, който не кореспондирал с представения пред ДРС. Твърдяната дата като падеж 30.03.2016г. не кореспондирала с действително настъпилите факти-откриване на производство по несъстоятелност и предявения предсрочно изискуем дълг. Веднъж счита дългът да е станал изискуем към датата, когато спрели плащанията през 2014г., втори път на датата ***г., когато било открито производството по несъстоятелност, но при всички случаи не и на договорената дата на последната вноска през 2016г.

Според ответника С. Д. Д. вземането било обявено за предсрочно изискуемо на датата 22.04.2015г. с писмо изх.№RV-3798-07 на банката-кредитор, от която дата изтекли повече от 5 години преди предявяване на искова или друга молба в съда. Изискуемостта се обосновавала и с постановяване на решение за обявяване в несъстоятелност на кредитополучателя на дата 14.07.2015г., вписано на ***г., от когато всички парични задължения на „Делфи прим“ АД станали изискуеми по отношение на всички. Релевантно било действието на банката-кредитор по предявяване на вземането си в производството по несъстоятелност. Предсрочната изискуемост настъпила най-късно на ***г. и 5-годишната погасителна давност изтекла на 15.07.2020г., заявлението било

подадена на 21.12.2020г. Банката предявила вземането си и в производството по несъстоятелност с молба вх.№5211 от 07.08.2015г.

Правната квалификация на установителния иск като такива по чл.422,ал.1,вр. с чл.415,ал.1 от ГПК,вр. с чл.240,във вр. с чл.79,ал.1 и чл.86,ал.1 ЗЗД, изхожда от изложените от ищеца фактическите обстоятелства, обуславящи интереса от установителен иск и заявления установителен петитум – иск на кредитор срещу длъжник за установяване съществуване на вземане, предмет на издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК за неплатени погасителни вноски по договора за банков кредит.

Установява се, че от банката-ищец е подадено заявление с вх. рег. №267931/22.12.2020г. до РС-Добрич за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК срещу за парично вземане, произтичащо от договор за кредит за закупуване на дълготрайни материални активи №6/30.10.2006г., изменен и допълнен с общо 5бр.допълнителни споразумения-Допълнително споразумение №1/15.11.2006г., Допълнително споразумение №2/21.11.2006г., Допълнително споразумение №3/14.11.2011г., Допълнително споразумение №4/25.10.2012г. и Допълнително споразумение №5/25.03.2014г., сключен между кредитополучателя „Делфи Прим” АД и кредитора „Сосиете Женерал Експресбанк” АД /чиито правопреемник е “БАНКА ДСК” АД/ срещу солидарните длъжници В. П. Ч., , Д.Б.Т. и С. Д. Д., за сумата от 10 000 /десет хиляди/ евро, /с левова равностойност 19558.30 лв./, съставляващи част от неиздължена главница от 176310.03 евро към датата 22.12.2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението – 22.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Заявлението е уважено изцяло и на основание чл.417 от ГПК е издадена заповед за изпълнение на парично задължение с № 260739 от 23.12.2020 г. по ч. гр. дело № 3765/2020 г. Добричкият районен съд, с която е разпоредено длъжниците В. П. Ч., Д.Б.Т. и С. Д. Д., да заплатят солидарно на кредитора “БАНКА ДСК” АД заявеното вземане, описано по-горе, законни лихви от датата на заявлението, както и сторените съдебно-деловодни разноси: на 391,17 лева държавна такса и 150лева юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта за незабавно изпълнение е връчена на длъжниците В. П. Ч. и С. Д. Д. на датата 02.03.2021г. и двамата са възразили писмено срещу нея на в

срока по чл.414, ал.1 от ГПК. При това положение на 13.04.2021г. заповедният съд е указал на банката-заявител, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В едномесечен срок с начало 13.04.2021г. и край 13.05.2021г. заявителя е депозирало искова молба вх.№2464/13.05.2021г. за сумата от 10 000евро, част от неплатена главница от 176 310.03евро, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Установителната исковата претенция е допустима. Заявена е в едномесечния срок по чл. 415 ал.1 от ГПК,от легитимирано лице-заявителят в заповедното производство, за установяване съществуването на вземането си, като продължение на защитата си в заповедното производство. Налице е идентичност между материалното право, чието изпълнение се претендира по специалния ред на заповедното производство и правото, чието установяване се иска в исковото производство. Идентичността обхваща всички индивидуализиращи признаци на вземането- основание, пасивно и активно задължени лица, размер и период.

Установено е по делото, не е и спорно, че между „Сосиете Женерал Експресбанк” АД /чиито правопреемник е „Банка ДСК” и АД/ и „Делфи Прим” АД е сключен договор за кредит за закупуване на дълготрайни материални активи №6/30.10.2006г. в размер на 810 000евро, с краен срок за усвояване 09.04.2007г., за срок от 120месеца, вкл.12 месеца гратисен период, т.е.със задължение за връщане на 108 месечни вноски от по 7500лева, първата с падеж 010.25.2007г.09.25.2016г./съгласно погасителен план към договора/. В договора /раздел VII/е обективизирана волята на трети лица-С. Д. Д., П.О.М., Д.Б.Т. и В. П. Ч., да отговарят солидарно с кредитополучателя за изпълнение на задълженията му за погасяване на кредита, чрез подписването му от тях. Договорът е петкратно изменян- с Допълнително споразумение №1/15.11.2006г., Допълнително споразумение №2/21.11.2006г., Допълнително споразумение №3/14.11.2011г., Допълнително споразумение №4/25.10.2012г. и Допълнително споразумение №5/25.03.2014г.. , всички подписани и от солидарните длъжници, т.е. и от ответниците. При сключване на договора за кредит С. Д. Д. е действала в качеството на представляващ дружеството-кредитополучател. При сключване на споразумението №5/25.03.2014г. и С. Д. Д. и В. П. Ч. са действали в качеството на представляващи дружеството. Споразуменията са предимно за изменения на договора относно имотните обезпечения, като с последното споразумение

№5/25.03.2014г. е обективизирана и воля за намаляване на дълга по главницата с 50 000евро, промяна на главницата на 194 782.97евро и погасяването и на 25 месечни погасителни вноски, подробно описани по размер и срокове в погасителен план, неразделна част от споразумението, първата с падеж 30.03.2014г., последната с падеж 30.03.2016г., всяка в размер на 7 896.23евро, без последната, която е в размер на 5 273.45евро.

От заключението на ССЧЕ се установява, че кредитът от 810 000 евро е усвоен, като към датата 17.12.2020 г. размерът на непогасената главница е 176 310,03евро. Броя на просрочените вноски е 23. Плащанията по договора са спрели на 30.05.2014 г., като от дължимата на тази дата вноски е платена частично главницата в размер на 2 680,48 евро и остава неплатен размер на главницата от 5 215,75евро. Вещото лице е констатирало редовност на воденото от банката счетоводство, както и неточност в извлечението от счетоводните документи относно посочения брой на непогасените вноски - посочени са 24 броя непогасени вноски, а в действителност те са 23 броя; при изброяване на вноските липсва вписана дължима вноски на 30.05.2014 г. в размер на 5 215,75 евро; неплатената вноски с падеж 30.06.2014 г. грешно е посочена в размер 5 215,75 евро, вместо 7 896,23 евро; дублирани са две вноски с падежи на 30.10.2015 г. и 30.11.2015 лв, които неточности обаче не рефлектират върху размера на дължимата главница от общо 176 310,03 евро по счетоводните книги и погасителния план.

Източник на вземането е договор за банков кредит между кредитора „Сосиете Женерал Експресбанк” АД /чиито правоприменик е “БАНКА ДСК” АД и кредитополучателя „Делфи Прим” АД, абсолютна търговска сделка съгласно чл. 286, ал. 2 вр. чл. 1, ал. 1, т. 7 ТЗ. Налице е поетото с договора от трети лица-четирима съдлъжници, в това число двамата ответника, задължение чрез встъпване в дълг от момента на възникването му до момента на погасяването. Освен качеството на търговци в лицето на кредитора и кредитопоучателя, предназначението на кредита е за покупка и основен ремонт на производствена и административна сгради и прилежаща земя, т.е. за нужди, свързани с търговската дейност на кредитополучателя. Съдлъжниците С. Д. Д. и В. П. Ч. са действали в качеството на представляващи дружеството, т.е. лица, функционално свързани с дружеството-кредитополучател. Няма данни, не се и твърди да са действали

при договорното си обвързване с банката извън рамките на своето качество на управители, респ. извън търговската дейност на самото дружество-кредитополучател. При това положение те не могат да се ползват от режима на ЗЗП за неравноправните клаузи, респ. разпоредбите на чл. 143, чл.144 и чл.146 от ЗЗП не намират приложение в случая. В този смисъл Решение № 308 от 29.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 2931/2017 г., II т. о.

Неоснователно е възражението на ответника В. П. Ч., че има качеството на поръчител. Действително, съгласно разпоредбата на чл. 121 ЗЗД освен по силата на закона, пасивната солидарност възниква само когато е договорена, в който случай това следва да бъде установено от съдържанието на договора. В случая волята на всички трети лица, в това число ответника В. П. Ч., да поемат задълженията по договора като солидарни длъжници в хипотезата на чл.101 от ЗЗД е заявена категорично /раздел VII от договора/. Заявено е встъпване при условията на чл.101 от ЗЗД като съдлъжници в задълженията на „Делфи прим“АД, произтичащи от договора, като са съгласни с всички условия на договора и дават съгласие банката служебно да събира дължимите по договора суми от всички техни сметки, открити при нея. Принципно не е необходимо поемането на солидарно задължение да е формулирано в някакви специални фрази, нито непременно да се употреби думата “солидарно”. Достатъчно е смисълът на поетите задължения да води до извода, че няколко длъжници дължат една и съща престация на един кредитор и кредиторът може да иска изпълнението ѝ от всеки от тях заедно или поотделно, какъвто е настоящия случай. Всеки солидарен длъжник дължи на същото правно основание, по силата на което дължи и първоначалният длъжник и солидарно с него. След като всеки дължи едно и също нещо към кредитора, последният може да претендира от всеки един от тях цялата дължима престация, като изискуемостта на задълженията настъпва самостоятелно за всеки от солидарните длъжници, в частност по отношение на солидарния длъжник на обявен в несъстоятелност длъжник, изискуемостта не настъпва в същия момент, в който настъпва изискуемостта на задължението за обявения в несъстоятелност.

Действително с решението за обявяване на главния длъжник- търговеца „Делфи прим“АД, в несъстоятелност, всички парични вземания стават изискуеми, съгласно текста на чл. 617 от ТЗ, но разпоредбата касае единствено несъстоятелния длъжник. Поради самостоятелния характер на

солидарните задължения настъпването на изискуемостта по отношение на обявления за неплатежоспособен главен длъжник „Делфи прим“ АД не влече изискуемостта на вземането от останалите солидарни длъжници, в частност на ответниците. Даже и главния длъжник-търговец да бъде заличен, кредиторът не се лишава от възможност да предприеме действия по принудително удовлетворяване на вземанията си. Този извод се налага и от разпоредбата на чл. 127 ал.2 изр.2 от ЗЗД, според която ако някой от солидарните длъжници се окаже неплатежоспособен, загубата се разпределя съразмерно между другите съдлъжници, включително и този, който е изпълнил.

Безспорно е между страните, установено е и от заключението на ССЧЕ, че плащанията по договора са спрели на 30.05.2014 г., като от дължимата на тази дата вноски от 7 896,23 евро са платени 2 680,48 евро и остава неплатен размер от 5 215,75 евро. Броя на просрочените вноски е 23, т.е. просрочени са всички вноските с падеж в периода 30.05.2014г.-30.03.2016г./ крайния срок на договора/. Размерът на непогасената главница е 176 310,03 евро.

Не е доказано по делото банката да е упражнила правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем по отношение на двамата ответника при условията на раздел VI от договора и не се позовава на отклонение от обичайното развитие на правоотношението досежно изискуемостта на вземанията си. С т.18 от Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС е разяснено, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което настъпва с волеизявление на една от страните при едновременното наличие на две предпоставки : обективният факт на неплащане на дължими суми по кредита и упражнено от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60, ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от него за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, като предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване на изявлението от длъжника, ако към този момент са се осъществили обективните факти, обуславящи настъпването й. Уговорената по договора за банков кредит солидарност на задължението между двама и повече длъжници по см. на чл. 121 ЗЗД, не предполага

действие на обявената от банката предсрочна изискуемост по отношение на един от съдлъжниците и спрямо другия солидарно отговорен длъжник, ако по отношение на него няма редовна процедура по обявяване на предсрочната изискуемост. За да бъде изискуемо изцяло задължението по банковия кредит спрямо всеки един от длъжниците, предсрочната изискуемост поради неизпълнение на задължението следва да е обявена надлежно на всеки един от тях.

На предсрочна изискуемост от датата 22.04.2015г., от която счита по отношение на нея да тече петгодишният давностен срок по чл.110 от ЗЗД, се е позовала ответницата С. Д. Д., обявена според нея с изпратено и по пощата писмо изх.№RV-3798-07/22.04.2015г.. Изпращането на представеното от ответницата писмо, адресирано до всички длъжници, със съдържание на уведомление за обявяване на предсрочна изискуемост, ищецът оспорва с твърдения такова писмо да е изведено, но да не е изпращано на никой от длъжниците. Няма данни за датата на връчване на представеното от ответницата писмо, самата ответницата С. Д. Д. не сочи такава. Установяването на факт, променящ момента на твърдяната от ищеца изискуемост в случая е в тежест на ответницата, тъй като тя черпи изгодни за себе си правни последици от съответния факт. Доказателства за установяването му не е ангажирала. Само от обстоятелството, че документа е в държане на ответницата не може да се обоснове извод, че и е бил връчен по твърдения от нея начин, нито относно момента на връчване. При постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания, респ. задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. В случая предсрочна изискуемост не е обявена, крайният падеж за връщане на кредита е настъпил на 30.03.2016г. и това е началната дата на законопредвидения петгодишен давностен срок по чл.110 от ЗЗД , който към датата на заявлението 21.12.2020г. не е изтекъл. При това положение вземането не е погасено по давност, респ.възраженията на ответниците в обратния смисъл са неоснователни.

Обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено на основание чл.271 от ГПК и с мотивите на районния съд за основателност на

исковете, към които съобразно чл.272 от ГПК настоящата инстанция препраща.

На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК ищецът, заел позицията на въззиваема има право на разноси за настоящата инстанция под формата на юрисконсултско възнаграждение, тъй като е подал отговор на двете въззивни жалби чрез надлежно упълномощен юрисконсулт. Размерът на дължимото юрисконсултско възнаграждение за една инстанция се определя по правилото на чл. 78, ал. 8 изр. 2 от ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ. В случая следва да се присъди възнаграждение за въззивна инстанция в размер на 150 лева при граници на същото от 100лева до 360лева при дела с определен материален интерес съгласно чл. 25, ал. 1 от НЗПП, доколкото действията по процесуална защита са извършени писмено, без явяване в проведеното едно открито съдебно заседание във въззивната инстанция. На ответниците/въззивници разноси не се дължат.

Търговският характер на договора, от който произтича спорното правоотношение, цената на предявения иск от 10 000евро в легова равностойност от 19558.30лева т. е. под предвидения в чл.280, ал.3 ГПК минимален праг за достъп до касационно обжалване по търговски дела – 20 000 лева, предпоставят необжалваемостта на настоящото въззивно решение.

По тия съображения, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №280/07.04.2022г.по гр.д.№1474/2021г.на РС-Добрич.

ОСЪЖДА В. П. Ч., ЕГН *****, гр.Д. и С. Д. Д., ЕГН *****, село В., С. община, ул. „***” № 7 солидарно ДА ЗАПЛАТЯТ на “БАНКА ДСК” АД – гр. София, със седалище и адрес на управление: гр. София, община Оборище, ул.”Московска” №19, с ЕИК на търговеца 121830616, представлявано от изпълнителните директори Д.Н.-И. и Б.Ф.С., съдебни разноси за въззивната инстанция в размер на 150лева юрисокнсултско възнаграждение.

Решението е окончателно на основание чл.280, ал.3 , пр.2 от ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____